

บทนำ

ปีที่หนึ่ง รัชสมัยไท่เหอ

"ฝ่าบาททรงพระเจริญหมื่นปี หมื่นๆ ปี!" เหล่าพสกนิกรพร้อมใจกันส่งเสียงแซ่ซ้อง ดังกระหึ่มไปทั่วแผ่นดินฟ้า

เมื่อแสงอรุณทอประกายแผ่ปกคลุมทั่วแผ่นดิน เหล่าพสกนิกรต่างพากันมาสดุดีส่องลำแสงสีทองระยิบระยับไปทั่วผืนปฐพี บนบัลลังก์ทองคำประดับหยกสูงเก้าเก้าเก้า* จักรพรรดิองค์ใหม่สวมรัดเกล้าไหมทองคำประดับมุก อยู่ในอาภรณ์ลายมังกรท่าจากทองคำบริสุทธิ์ ดูงามสง่าน่าเกรงขามยิ่ง

จักรพรรดิทรงยืนอยู่ในตำแหน่งสูงสุดของแผ่นดิน ก้มลงทอพระเนตรหมู่พสกนิกรที่หมอบกราบอยู่ด้านล่างและเปล่งเสียงถวายพระพรด้วยสีพระพักตร์ราบเรียบไร้อารมณ์ความรู้สึก

"ขอสวรรค์คุ้มครองฝ่าพระบาท ขอสวรรค์คุ้มครองแผ่นดินต้าไห่!"

* เก้าเก้า (เก้า) เป็นหน่วยมาตราวัดของจีน สมัยโบราณเทียบระยะประมาณ 10 นิ้ว หรือหนึ่งส่วนสามเมตร ปัจจุบันยังใช้คำนี้ในความหมายว่าฟูด

มนสิธวัคมลอม 1

"ราชวงศ์ต้าไหลจงเจริญหมื่นปี หมื่นๆ ปี!"

เสียงแซ่ซ้องสดุดีดังต่อเนื่องกันอยู่ข้างหูเป็นเวลายาวนาน ทว่าพระพักตร์ขององค์จักรพรรดิไร้ซึ่งแวววามปลื้มปิติยินดี ทรงกางพระกรทั้งสองข้างออกช้าๆ ปานประหนึ่งจะกระพือปีกออกโฉบบิน ทว่าหลังจากกางจนสุดกลับกำพระหัตถ์แน่น รวากับต้องการจะบีบอะไรบางอย่างให้แหลกเป็นผุยผง

ทรงเหลือบสายพระเนตรไปข้างพระวรกายก็พบแต่ความว่างเปล่า ไร้ซึ่งคนเคียงข้าง ในพระทัยเต็มไปด้วยความอ้างว้างเปล่าเปลี่ยว ทรงลดพระกรลงช้าๆ พระอัสสุชลรินหลัง

สุดท้ายแล้วก็ต้องอยู่คนเดียวจนฟ้าสิ้นดินสลาย อยู่คนเดียวจนท้องทะเลเหือดแห้ง หินผาแหลกเป็นผุยผง ต่อให้เวลานี้ได้ครอบครองทุกสิ่งในได้ห้ำ ทว่าข้างกายไร้ซึ่งคนเคียงข้าง...จะมีความหมายอะไร

"จิวเงินเอ๋ย ไร้เจ้าเคียงกาย ข้าอยู่ไปจะมีความหมายอะไร"

7

ฤดูหนาว ปีที่สามแห่งรัชสมัยเทียนหนาน ราชวงศ์ต้าไหล

ฤดูหนาวปีนี้อากาศหนาวเย็นกว่าทุกปีที่ผ่านมา บรรดาผู้คนที่สัญจรไปมาตามท้องถนนต่างเดินหัดคอ เอามือซุกไว้ในแขนเสื้อเพื่อหลบลมหนาว หากไม่จำเป็นก็จะไม่ออกจากบ้าน อากาศที่เย็นจัดด้านนอกทำให้พอผลอหน่อย น้ำมูกก็ไหลออกมาโดยไม่รู้เนื้อรู้ตัวและกลายเป็นแท่งน้ำแข็งสองแท่งติดอยู่ตรงปลายจมูก เป็นที่ตลกขบขันของผู้อื่น สู้อยู่กับบ้านซุกตัวในผ้าห่มผิงไฟยังสบายเสียกว่า

ทว่าในวันที่หนึ่งเดือนสิบสองซึ่งเป็นวันที่อากาศหนาวเย็นที่สุดนี้ ในขณะที่ชาวบ้านทั่วไปต่างเก็บตัวอยู่กับบ้านไม่กล้าออกมาข้างนอก เหล่าสกุลสูงศักดิ์รวมทั้งบรรดาขุนนางใหญ่น้อยในราชสำนักกลับไม่เกรงความหนาวเย็น พาคนในครอบครัวขึ้นรถม้ามุ่งหน้าไปยังคฤหาสน์ใหญ่หลังหนึ่ง เพื่อร่วมแสดงความยินดี

เจ้าของคฤหาสน์ใหญ่สีแดงหลังนี้ก็คือท่านอัครเสนาบดีผู้เปี่ยมล้นไปด้วยอำนาจบารมีแห่งราชสำนักนั่นเอง

อัครเสนาบดีแห่งราชสำนักต้าไหลสกุลฉวน นามตุนเป่ย ปีนี้อายุสี่สิบหก แต่งงานกับภรรยาอายุสี่สิบกว่าปี มีบุตรชายด้วยกันแปดคน ตัวเขานั้นปรารถนาจะมีบุตรสาวยิ่งนัก ทว่าสองสามีภรรยาเพียรพยายามมากกว่าสี่สิบปีก็ยังไม่มียุติภรรยาสักคน เดิมคิดว่าคงหมดหวังเสียแล้ว ทว่าใครเลยจะคาดคิด ภรรยาเกิดตั้งครรภ์ที่เก้าขึ้นมาโดยไม่ได้ออกหมาย และแล้วในที่สุดครั้งนี้ภรรยาที่ให้กำเนิดบุตรสาวสมดังใจปรารถนา สร้างความปลาบปลื้มยินดีให้กับท่านอัครเสนาบดีอย่างมาก

หลังจากระงับความตื่นเต้นดีใจลงได้ ฉวนตุนเป่ยก็ตั้งชื่อให้บุตรสาวว่า 'จิวเจิน' แปลงความหมายว่านางเรียงลำดับอยู่ในตำแหน่งที่เก้าและเป็นสิ่งล้ำค่าที่สุดของครอบครัว

วันนี้เป็นวันฉลองอายุครบเดือนของฉวนจิวเจิน อัครเสนาบดีได้บุตรสาวในยามสูงวัยจึงปลาบปลื้มยินดีเป็นพิเศษ เป็นธรรมดาอยู่ที่จะต้องจัดงานเฉลิมฉลองใหญ่โต ตั้งโต๊ะจัดเลี้ยงร้อยโต๊ะเพื่อต้อนรับแขกผู้มีเกียรติ เพียงแต่การกระทำในครั้งนี้สร้างความน้อยเนื้อต่ำใจให้ใครบางคนอย่างมาก

"พวกเจ้าเห็นหรือไม่ ตั้งแต่ตื่นขึ้นมาจนถึงเวลานี้ ท่านพ่อยังยิ้มไม่หุบเลย ได้จิวเจินมาคนทำให้ท่านพ่อเบิกบานใจถึงเพียงนี้เชียวหรือ" คุณชายห้าแห่งสกุลฉวน ฉวนหย่งซิ่นผู้อายุสิบห้าปีเอยขึ้นมาด้วยความไม่พอใจ

"น้องห้าพูดผิดแล้ว ต้องบอกว่าคุณพ่อยิ้มตั้งแต่จิวเจินถือกำเนิดมาจนถึงวันนี้หนึ่งเดือนเต็ม ท่านพ่อยังยิ้มไม่หุบเลยต่างหาก" คุณชายรองฉวนหย่งเชียว

ปีนี้อายุสี่สิบ เวลานี้ดำรงตำแหน่งนายทหารประจำวังหลวง ช่วยแก้คำพูดเสียใหม่

"หรือว่าพวกเราบุตรชายตั้งหลายคนยังสู้บุตรสาวเพียงคนเดียวไม่ได้" คุณชายสี่ฉวนหย่งอ้ายผู้อายุสิบเจ็ดตัดพ้อขึ้น

"นั่นสิ ใครๆ ต่างก็ว่าบุตรชายดี เพราะเหตุใดท่านพ่อท่านแม่ของเรา กลับลำเอียงรักแต่บุตรสาว!" ฉวนหย่งอ้อ คุณชายหกผู้อายุสิบสามปีทำปากเบะคล้ายไม่ได้รับความเป็นธรรม

คุณชายสามฉวนหย่งเหรินผู้อายุสิบเก้าปีส่ายหน้าพลางอธิบาย

"ท่านพ่อเป็นเช่นนี้เพราะสกุลฉวนเรานับแต่ท่านปู่ทวดลงมาก็มีแต่บุตรชายเต็มบ้าน ไม่มีบุตรสาวแม้แต่คนเดียว เป็นเช่นนี้มาสามชั่วคนแล้ว มาถึงรุ่นท่านพ่อจึงตั้งปณิธานว่าจะ 'ทำลายอาถรรพ์' ต้องให้กำเนิดบุตรสาวสักคนเพื่อเป็นเกียรติแก่วงศ์สกุล ครั้นนี้ท่านพ่อสมปรารถนาแล้วยอมเบิกบานใจเป็นธรรมดา"

"เฮ้อ คิดดูสิ ตอนพวกเราเกิดมีคนไหนได้จัดโต๊ะเลี้ยงฉลองบ้าง กระทั่งขนมหวานสักชิ้นยังไม่เคยแจกใครด้วยซ้ำ แต่ดูงานฉลองในวันนี้สิ รวากับว่าจิวเจินจึงจะเป็นของล้ำค่าของท่านพ่อท่านแม่ พวกเรานับเป็นตัวอะไร ล้วนแต่ต้องหลบไปยืนข้างๆ" คุณชายเจ็ดฉวนหย่งเหอผู้อายุสิบเอ็ดปีสีหน้าเต็มไปด้วยความสิ้นหวัง

"ความหมายของพี่เจ็ดก็คือเข้าสู่กุญเสียความโปรดปรานแล้วเช่นนั้น หรือ" ฉวนหย่งผิงผู้อายุแปดขวบถามด้วยท่าทางตื่นตระหนก

ผู้เป็นพี่ชายยกมือขึ้นเชกหัวเขาทันที

"ตอนเจ้าเกิดมา พ่อท่านพ่อท่านแม่เห็นเจ้ามีแก่นติดกายมาด้วยก็

ผิดหวังจนแทบจะจับใจยัดกลับเข้าไปในท้อง แต่ไรมาเจ้าก็ไม่เคยได้รับความโปรดปราน แล้วจะเอาความโปรดปรานจากไหนมาสูญเสียเล่า"

"เออละ ทุกคนอย่ามัวแต่ตีโพยตีพายอยู่เลย เห็นน้องสาวของพวกเราแล้วหรือยัง นางไม่น่ารักหรือ ไม่คู่ควรให้พี่ชายอย่างพวกเรารักและทะนุถนอมหรือ" คุณชายใหญ่สกุลฉวน ฉวนหย่งจงเอ่ยขึ้นด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม ปีนี้เขาเพิ่งอายุยี่สิบสองก็มีตำแหน่งเป็นถึงผู้ช่วยเสนาบดีฝ่ายพลเรือนแล้ว

ได้ยินพี่ใหญ่เอ่ยเช่นนี้ พี่น้องทุกคนต่างรีบเบียดเสียดกันเข้าไปดูทารกหญิงในเปลนอนซึ่งसानจากไม้ไผ่

ฉวนตุนเปี่ยเห็นบุตรสาวมาก จงใจนำบุตรสาวใส่เปลมาตั้งไว้กลางห้องโถงใหญ่ให้ผู้คนได้ 'ชมโฉม' ทว่าก็เกรงว่าแขกเหรื่อมากอาจเกิดเหตุไม่คาดฝันขึ้นได้ จึงกำชับบุตรชายทั้งแปดให้เฝ้าอยู่ข้างกายน้องสาวคอยดูแลความปลอดภัยของฉวนจิวเจิน

เนื่องจากที่ผ่านมาฉวนตุนเปี่ยมักแย่งอ้อมบุตรสาวอยู่คนเดียว ทำให้พี่ชายทั้งแปดไม่มีโอกาสได้ใกล้ชิดกับน้องสาวผู้เป็นศูนย์รวมแห่งความรักสักเท่าไร ดังนั้นยามนี้จึงเป็นโอกาสเหมาะที่พวกเขาจะได้พิจารณา น้องสาวอย่างเต็มที่

พอเห็นแม่หนูน้อยที่นอนอยู่ในเปลกำลังเบิกนัยน์ตาสุกใสกลมโตคู่หนึ่ง มองสำรวจตรวจตราพี่ๆ ทีละคน สองพวงแก้มของนางแดงปลั่งปลั่งสดใส ผิวเนียนละเอียดน่ารักยิ่งกว่ากลีบดอกไม้ นางยกมือยกไม้อันอวบอ้อมนุ่มนิ่ม กัดแกว่งมาทางพวกเขา ทั้งเหยอปากน้อยๆ ที่ยังไร้ฟันส่งยิ้มหวานมาให้ พี่ชายทั้งแปดเห็นแล้วพลอยเฉลอยิ้มโง่งมตามไปโดยไม่รู้ตัว

"จริงด้วย เจ้าตัวเล็กช่างน่ารักยิ่ง"

"คุณยันตากลมโตสุกใสคุณั้นสิ ใส่ชื่อไว้เดียงสาเสียนี้กระไร!"

"นางเปรียบประดุจดอกไม้ดอกเล็กๆ ที่งดงามที่สุดในใต้หล้า"

"คงจะงามดังดอกเหมย... ข้าไม่เคยได้ยินเสียงนางร้องให้ วันก่อนข้าแอบหยิกนาง นางไม่เพียงไม่ร้องให้ แต่ยังส่งยิ้มให้ข้าอีกด้วย"

"ช่างมีความทรหดอดทน สมเป็นลูกหลานสกุลฉวน เป็นดอกไม้ที่อากาศยิ่งหนาวก็ยิ่งออกดอก ยิ่งถูกข่มเหงรังแกยิ่งยิ้มสู้ อะ... ข้าก่อนเจ้ายังเป็นคนอยู่อีกหรือ รังแกได้กระทั่งน้องสาวของตัวเอง"

"ข้า..."

"คุณชายทั้งหลาย แยกแล้วขอรับ ดูเหมือนนายท่านจะดีใจมากไป ดิมจนเมามาย สูหยินรั้งตัวไว้ไม่อยู่"

ทันใดนั้นเด็กรับใช้ก็กระหืดกระหอบเข้ามาขอความช่วยเหลือ พี่น้องทั้งแปดต่างหันไปมองยังจุดที่มีเสียงเอะอะโวยวายดังขึ้น

แยกแล้ว ท่านพ่อของพวกเขา ดิมจนหน้าตาแดงก่ำ กำลังจะป็นขึ้นโต๊ะไปทำตัวลสุรากับผู้อื่น ท่านแม่กอดเอาท่านพ่อเอาไว้ พร่ำบ่นให้เขารักษาสุขภาพ อย่าเอาแต่สนุกจนลืมตัว แต่ดูที่ท่านแม่คงดึงตัวท่านพ่อที่ดิมจนเลยเถิดไม่ไหว

ทุกคนเห็นแล้วร้อนใจ ลืมเรื่องที่ท่านพ่อกำชับให้ดูแลน้องสาวไป จนหมดสิ้น ต่างพุ่งเข้าไปให้ความช่วยเหลือ

เมื่อพี่น้องทั้งแปดหายตัวไปจากบริเวณรอบเปล เด็กชายตัวน้อยอายุราวสามขวบ แต่งกายด้วยอาภรณ์สูงค่าผู้หนึ่งค่อยๆ ย่างเท้าที่ยังเดินไม่มั่นคงนักเข้ามาใกล้ เขาเขย่งปลายเท้าขึ้นจับขอบด้านหนึ่งของเปล

มนสิธักมลออม 1

กวาดดวงตาคู่งามมองทารกหญิงที่นอนอยู่ในนั้น

ทารกน้อยผู้นี้ตัวเล็กกว่าเขา สองพวงแก้มอวบอ้อมราวกับถ้าบีบแล้ว
จะมีน้ำไหลออกมา...

ดอกเหมยมีลักษณะเช่นไรเขาไม่รู้ แต่ดอกท้อเขาเคยเห็น ดวงหน้า
เล็กๆ ดวงนี้คล้ายดอกท้อยิ่งนัก อีกทั้งยังเป็นดอกท้อที่มีกลิ่นหอมของน้ำนม
อีกด้วย!

เขาตั้งขอบเปลลง เขย่งปลายเท้าสูงขึ้น ทารกน้อยเห็นเขาแล้ว นาง
ทำท่าทำทางคล้ายเรียกเขาให้เข้าไปหา สองมือน้อยๆ กวักเข้าหาตัวอยู่
ตลอดเวลา ล่อใจเขาให้ขยับเข้าไปใกล้

ก็ได้ เขาจะลองดมดูซิว่ากลิ่นนมบนแก้มของนางกับกลิ่นนมบนร่าง
ของเขา ของใครจะหอมกว่ากัน

ข้าจะดม ข้าจะดม ข้าจะดมๆ...โอ๊ะ!

"น้องแก้ว น้องแก้วหายตัวไปแล้ว!" ฉับพลันนั่นเองมีคนส่งเสียงไววาย
ขึ้น

"องค์ชายใหญ่ตรัสว่าองค์ชายแก้วหายไปที่หรือพะยะคะ" ฉนวนหย่งจงที่
กำลังเกลี้ยกล่อมบิดาของตนให้ลงจากโต๊ะสีหน้าแปรเปลี่ยนทันที

องค์ชายใหญ่กับเขาคบหากันเป็นสหาย วันนี้อองค์ชายใหญ่ตั้งใจ
มาร่วมแสดงความยินดีและพาองค์ชายแก้วผู้เป็นอนุชาร่วมอุตราด้วย หาก
องค์ชายแก้วหายตัวไปจริงยอมไม่ไข่เรื่องเล็ก

ฉนวนตุนเป้ยได้ยื่นเข้าก็ตื่นตระหนกหายเมมาเป็นปลิดทิ้ง รีบปีนลงจาก
โต๊ะด้วยท่าทางไม่เหลือสง่าราศี

"เร็ว รีบช่วยกันหา!"

ผู้คนวิ่งวุ่นกันอลหม่าน เวลาผ่านไปครู่หนึ่ง

"พบตัวแล้ว!" มีคนตะโกนด้วยความดีใจ

ทุกคนชะงักนิ่งแล้วพุ่งปราดไปยังข้างเปลตามเสียงร้อง ฉนวนตุนเป๋ยเองก็เร่งรุดมาเช่นกัน ทันทีที่เห็นภาพตรงหน้าถนัดตา นัยน์ตาก็เบิกถลน "นี่..."

ในเปลมี้เด็กน้อยสองคนกอดกันกลม 'ตัวใหญ่' กำลังเลียปาก 'ตัวเล็ก' อย่างเอร็ดอร่อย นี่เป็นการลวนลามอย่างโจ่งแจ้งต่อหน้าธารกำนัล ฉนวนตุนเป๋ยหน้าตาบูดบึ้งขึ้นทุกขณะ

"หอมกลิ่นนม...พีใหญ่ ไบหน้าของนางหอมมาก ท่านลองเลียดูสิ" มีของอร่อยต้องแบ่งปันพีใหญ่ 'ตัวใหญ่' บอกอย่างไม่รู้เงาหัวตนเอง

องค์ชายใหญ่ได้ยินแล้วอยากจะหัวเราะออกมาดังๆ ทว่าพอเหลือบไปเห็นบุรุษสกุลฉวนทั้งเก้าคนตั้งแต่เด็กยันแก่ แต่ละคนสีหน้าขริ่มเฉยไม่พอใจ ต่อให้เขาอยากหัวเราะก็หัวเราะไม่ออก

"เรื่องนี้..."

บุตรสาวสุดที่รักของผู้อื่นเพิ่งลืมหาดูโลกได้เพียงเดือนเดียวก็มีราศีเสียแล้ว นับเป็นเรื่องหนักหนายิ่ง

"องค์ชายใหญ่ บุรุษสตรีมีข้อแตกต่าง เรื่องนี้ท่านต้องให้ความเป็นธรรมกับเรา" เนื่องจากบิดาของตนโกรธจนพูดอะไรไม่ออก ด้วยเหตุนี้ผู้ที่ถูกผลักออกมาเป็นตัวแทนเรียกร้องความเป็นธรรมย่อมไม่พ้นฉวนหย่งจง บุตรชายคนโตของสกุลฉวนผู้เชื้อเชิญองค์ชายใหญ่มาเป็นแขกในครั้งนี้

ภายใต้ดวงตาเก้าคู่มองมาอย่างเอาเรื่อง องค์ชายใหญ่หัวตัวน้องชาย

มนสิธำวมลอม 1

คนเล็กของตนขึ้นมา ขำเลียงมองคนโน้นที่คนนี้ที่ด้วยแววตาลำบากใจ
สุดท้ายก็มาหยุดลงบนร่างของน้องชายที่กำลังพยายามดิ้นให้หลุดเพื่อจะไป
ลวนลามเด็กหญิงต่อ

"เจ้าตัวเล็กจอมเจ้าชู้ที่ขำขำก๊ากก็เหียมฟ้า ก่อเรื่องขึ้นเองก็ต้องแบกรับ
เอง ข้าจะกราบทูลเสด็จพ่อให้น้องแก้แค้นจิวเงินเข้าวังหลวง!" เขาเอ่ย
ออกมาอย่างไม่มีทางเลียง พอพูดจบเจ้าตัวเล็กก็ดิ้นจนหลุดจากมือ ตะกาย
กลับเข้าเปลไปทันที

"พี่ใหญ่! ปากของนาง...หอม!"

และแล้วบุตรสาวผู้บริสุทธิ์ผู้ดม่องของสกุลฉวนก็ต้องมีราศีเป็น
ครั้งที่สอง!

ปีที่สี่สิบ รัชสมัยเทียนหนาน

การแข่งขันบรรเลงพิณผิผาในเทศกาลชมดอกไม้เดือนสามอันคึกคัก
สนุกสนานเริ่มขึ้นแล้ว โดยสำนักนางโลมทั่วทั้งเมืองหลวงร่วมกันจัดขึ้น
แต่ละแห่งจะคัดเลือกหญิงสาวและส่งเข้ามาร่วมแข่งขัน

แน่นอน แต่ละนางที่ถูกส่งตัวเข้ามาย่อมเป็นผู้ที่ถึงพร้อมทั้งรูปร่าง
หน้าตาและความสามารถสูงสุดในช่วงเวลานั้น หญิงสาวทุกคนที่เข้าร่วม
การแข่งขันจะต้องบรรเลงพิณผิผาที่ซุ่มบากบันฝีกฝนมานานวัน หาก
ชนะการแข่งขันจะได้รับการยกย่องขึ้นเป็น 'ราชินีแห่งผิผา' สำนักนางโลม
ต้นสังกัดก็จะพลอยได้รับการเชิดหน้าชูตา ค่าตัวของแม่นางผู้นั้นย่อม
ขยับสูงขึ้นตามไปด้วย ดังคำที่ว่าน้ำขึ้นเรือย่อมลอยสูง

วันนี้การแข่งขันบรรเลงพิณผิผาจัดขึ้นที่ลานเมืองด้านตะวันตกซึ่งเป็น

สวนดอกไม้ที่มีดอกไม้ประดับผลิดอกบานสวยที่สุดในเมืองหลวง ส่วนผู้ที่มีโอกาสได้เข้ามาชมการบรรเลงพิณผืนผ้าของโคมละคราณผู้งามคุณนางฟ้า นางสวรรค์เหล่านั้นก็คือผู้ชายทั้งหลายที่ยอมควักกระเป๋าจ่ายเงินก้อนโตนั้นเอง

การบรรเลงเริ่มมาได้ระยะหนึ่งแล้ว ตู๋เสี่ยวไซ ยอดพญาคงกามแห่ง หอหยกงามเพิ่งบรรเลงจบลง เสียงปรบมือดังกึกก้องปานเสียงฟ้าร้อง

คนที่ปรบมือเสียงดังก้องวานที่สุดคือคุณชายน้อยรูปงาม อายุอานามราวสิบหกสิบเจ็ดซึ่งนั่งอยู่แถวหน้าสุด อาการที่เขาสวมใส่แม้จะไม่ได้ตัดเย็บมาจากแพรพรรณเนื้อดี ทว่าเครื่องประดับบนร่างกายกลับดูสูงค่าทุกชิ้น มองปราดเดียวก็รู้ทันทีว่าเป็นคุณชายน้อยลูกผู้ดีมีสกุล

"ยอดเยี่ยม นิ้วมือเรียวงามของแม่นางตู้ช่างเปี่ยมไปด้วยพรสวรรค์ เสียงผืนผ้าที่บรรเลงออกมาก็ไพเราะเพราะพริ้งดุจเสียงสวรรค์!" คุณชายน้อยชื่นชมไม่ขาดปาก ชูไม้ชูมือไปมาจนมือแทบจะใช้งานไม่ได้อยู่แล้ว

ทุกคนได้ยินแล้วพากันพยักหน้าหงึกหงักตามไปด้วย แต่น่าเสียดายที่หญิงงามบนเวทีหาได้มีท่าทีปลื้มอกปลื้มใจ กลับปรายหางตามองคุณชายน้อยปราดหนึ่งคล้ายจะปรามเขาให้สำรวมกิริยา อย่าให้อวดจนเกินงาม

ทว่าดูเหมือนคุณชายน้อยผู้นั้นจะไม่รู้ตัว ยังคงส่งเสียงโหวกเหวกแสดงความชื่นชม ผู้คนเห็นเขาสรรเสริญเยินยอไม่หยุดก็เข้าใจว่าแม่นางผู้นี้คงเป็นหญิงสาวที่เขาพึงพอใจอยู่ จึงได้ทุ่มทั้งเงินทุ่มทั้งแรงเชิดชูถึงเพียงนี้

"แม่นางตู้ อย่าเพิ่งรีบร้อนลงจากเวที ข้ายินดีจ่ายเงินก้อนใหญ่ เพียงขอให้แม่นางช่วยบรรเลงให้ฟังอีกสักเพลง!" ขณะที่ตู๋เสี่ยวไซกำลังจะลงจากเวทีเพื่อเปลี่ยนให้ผู้อื่นขึ้นมาบรรเลง คุณชายน้อยก็รีบเอ่ยปากขึ้นมาทันที

มนสิธักมลออม 1

คนอื่น ๆ พอได้ยินเขาเอ่ยเช่นนี้ก็พากันคล้อยตาม ต่างโยนเงินออกมาขอร้องให้นางบรรเลงอีกสักเพลงจึงค่อยลงจากเวที

ดูจตุรงค์ดำกล่าวว่าสาวงามย่อมต้องการให้คนพะเน้าพะนอ ค่าตัวย่อมต้องการให้คนทุ่ม ในเวลานี้ทั้งสนามแข่งขัน คนที่โดดเด่นที่สุดต้องยกให้ตู้เสี่ยวไชผู้นี้ ทว่าเจ้าตัวกลับทำท่าไม่แยแสสนใจต่อเสียงเรียกร้องของผู้ชม

แม้รอยยิ้มจะฉีกค้างอยู่บนใบหน้า ดวงตาของนางกลับหลุกหลิกไม่อยู่นิ่ง นางเพียรขยิบตาให้คุณชายน้อยที่กำลังส่งเสียงให้ร้องขึ้นชมครั่งแล้วครั่งเล่าคล้ายต้องการจะบอกอะไร ทว่าคุณชายน้อยผู้นั้นหาได้รู้สึกรู้สึกรู้สา ท่าทางจะสนุกจนลืมตัวไปแล้ว เขาไปรยเงินออกมาพลางร้องตะโกนจะให้นางบรรเลงอีกเพลง

การแสดงออกจนเกินพอดีของเขาเป็นเหตุให้ผู้คนเริ่มฟุ้งส่ายตามาที่เขาเป็นตาเดียว และบางคนเริ่มรู้สึกว่าเขาดูคุ่นหน้าคุ่นตา

นัยน์ตาคู่งามของตู้เสี่ยวไชกลอกไปมาหลายครั้งคล้ายมีอะไรบกวนจิตใจ

"ขอภัยเป็นอย่างสูง การบรรเลงพิณผีผามีข้อกำหนด หญิงสาวของแต่ละสำนักจะบรรเลงได้คนละหนึ่งเพลงเท่านั้น นายท่านทั้งหลายถ้าอยากฟังอีกก็ขอเชิญไปที่หอหยกงาม" พูดจบนางกิริบก้าวลงจากเวที ขณะเดินผ่านข้างกายคุณชายน้อย นางเจตนาผ่อนผีเท้าให้ช้าลงแล้วโยนคำพูดออกมาประโยคหนึ่ง "ผู้ชายของเจ้ามาแล้ว!"

กล่าวจบตู้เสี่ยวไชกิริบสาวเท้าหลบเข้าไปในกระโจมพักที่จัดเตรียมไว้สำหรับแม่นางทั้งหลาย

คุณชายน้อยชะงักอึ้ง

"ผู้ชายอะไรของข้า ใคร หรือเจ้าหมายถึง...เขา!"

เขารีบหันขวับไปด้านหลัง กวาดสายตามองไปในกลุ่มคนอย่างรวดเร็ว ลูกนัยน์ตากลอกไปกระทบร่างใครคนหนึ่ง เขาก็ปลันชะงักนิ่ง ท่าทางราวกับถูกฟ้าผ่าลงกลางตัว ตัวแข็งค้างอยู่ชั่วอึดใจ จากนั้นก็รีบหมุนตัวกลับอย่างรวดเร็ว ยกเท้าได้ก็ออกวิ่ง

ทว่าวิ่งได้หนึ่งก้าว สองก้าว...เพียงจะวิ่งได้สามก้าวเท่านั้น เขาก็ปะทะเข้ากับกำแพงมนุษย์ที่ขวางอยู่ตรงหน้า

เหลือบสายตาลงไปด้านล่างก็เห็นร่องเท้าพื้นดำด้านข้างปักเส้นไหมทองคู่หนึ่ง คุณชายน้อยบีบมือทั้งสองแน่น ทำท่าเหมือนอยากจะกัดลิ้นตนเอง เขาเงยหน้าขึ้นมองผู้คนมากมายที่อยู่รอบด้านแล้วสูดลมหายใจเข้าลึก ๆ จากนั้นก็ตัดสินใจยอบตัวลงคารวะ

"จิวเจินคารวะองค์ชายแก้ว"

บุรุษผู้อยู่ตรงหน้าอายุราวยี่สิบเห็นจะได้ ใบหน้าเคร่งขรึม สวมรัดเกล้าทรงสูง เสื้อคลุมยาว ทั่วร่างเปี่ยมไปด้วยกลิ่นอายของความสูงศักดิ์ ดูก็รู้ว่าไม่ใช่คนธรรมดาทั่วไป เขายืนเอามือโพล่หลัง นัยน์ตามกريبที่กวาดมองมาอย่างสำรวจตรวจตราทำให้ฉวนจิวเจินอดไม่ได้ที่จะเสียวสันหลังวาบ

"จิวเจิน ข้ายังหลงเข้าใจว่าคนที่อยู่ตรงหน้าข้าในเวลานี้คือคุณชายแก้วแห่งสกุลฉวนเสียวอีก ที่แท้ก็เป็นคุณหนูแก้วหรือ" คำพูดนี้เห็นชัดว่ากำลังเหน็บแนมคน

ฉวนจิวเจินเผยอปากแล้วเผยอปากอีกคล้ายอยากจะทำอะไร สุดท้ายยาก็ได้แต่ยิ้มแห้ง ๆ ไม่กล้าเอ่ยออกมา

"ความสามารถในการโยนเงินก้อนโตเพื่อเอาใจหญิงสาวของเจ้า"

มนสิธวัคมลอม 1

เกรงว่าแม้แต่บุรุษในสกุลฉนวนยังไม่มีใครหาญสู้ได้สักคน ข่างร้ายกาจยิ่งนัก" เขาเอ่ยต่อ

หนังสือระของฉนวนจั่วเงินยิ่งขาขึ้นเรื่อย ๆ นางได้แต่กลอกลูกตาไปมา ไม่กล้าต่อปากต่อคำ

"เสื้อผ้าชุดนี้เอามาจากไหน คงจะเป็นของพี่แปดเจ้ากระมัง กระทั่งเสื้อผ้าก็ยังขโมยของผู้อื่นมา" คิ้วเข้มของเขาขมวดแน่น สายหน้าไปมา

นางดิ่ง ๆ ชายเสื้อ ห่อไหล่ ที่นี้ผู้คนมากมาย นางอึดอัดยิ่งแล้ว!

"เจ้าสมควรเป็นคุณหนูลูกผู้ดีมีสกุลแห่งจวนอัศวรเสนาบดี แต่เรื่องที่คุณหนูผู้มีสกุลทำไม่ได้ดูเหมือนเจ้าจะทำได้ทุกอย่าง เรื่องนี้ถ้าให้บิดาและพี่ชายที่รักเจ้าเข้ากระตุกรู้เข้า เจ้าจะทนแบกรับได้หรือ"

ฉนวนจั่วเงินได้แต่ก้มหน้ารับคำ ทำที่เต็มไปด้วยความละอายใจ ไม่มีหน้าจะพบผู้คน

"เจ้ารู้ตัวว่าผิดหรือไม่" เขาถาม

"เพคะ" นางก้มหน้าจรดอกด้วยความอับอายขยหน้า

"อืม กลับไปปิดประตูทบทวนตัวเองเถอะ" องค์ชายเก่าเอ่ยด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึม ในที่สุดก็ยอมปล่อยคน

"เพคะ" นางรับคำเสียงสลด

ในเวลานั้นเอง มีสาวใช้ในคราบบุรุษวิ่งกระหืดกระหอบมาแต่ไกล เนื่องจากรีบร้อนเกินไปจนไม่มีเวลาใส่ใจอะไร กระทั่งผ้ารัดมมแทบจะหลุดจากศีรษะนางอยู่แล้ว

"คะ...คุณหนู" นางวิ่งมาถึงก็ตรงเข้าคว้าแขนผู้เป็นนายด้วยท่าที่ตื่นตระหนกตกใจ

ฉวนจิวเจินหันขวับไปถลึงตาใส่ด้วยความแค้นเคือง
 ชุนไฉ่สมควรตาย สิ่งไหนางคอยเฝ้าอยู่ด้านนอก หากเห็น 'สิ่งที่
 ไม่ควรเห็น' ให้รีบมารายงานทันที แต่นางเพิ่งจะมาปรากฏตัวเอาป่านนี้ เห็น
 ชัดว่าบกร่องต่อหน้าที่ย่างไม่สมควรให้อภัย

"คุณหนู ชะ...ขอโทษเจ้าค่ะ บ่าว..."

เห็นสายตาที่มองมาอย่างตำหนิของเจ้านาย ศีรษะของชุนไฉ่ก็ก้มต่ำ
 จนไม่อาจต่ำกว่านี้ได้อีกแล้ว

นางไปปลดทุกข์ แค่ใช้เวลาผ่านไปหน่อยเท่านั้น จะไปรู้ได้อย่างไร
 เล่าว่าพอกลับมาอีกที เรื่องจะกลับตาลปัตรไปเช่นนี้

"จิวเจิน กล้าทำต้องกล้ารับ ในฐานะเจ้านาย เจ้าคงไม่ชั่วร้ายขนาด
 พาลพาโลเอากับสาวใช้หรอกนะ" คำเหน็บแนมของฉีเยี่ยไปดังขึ้นอีกครั้ง

ฉวนจิวเจินกลืนน้ำลายลงคอ กวาดตาไปรอบตัวก็เห็นสายตาผู้คนที่
 มองมาอย่างจ้องจับผิด

"หม่อมฉันไม่ทำเช่นนั้น...แน่นอน"

"เช่นนั้นก็ดี" เขาผงกศีรษะให้นางอย่างวางมาด

"ถ้า...ถ้าเช่นนั้นหม่อมฉันขอตัวกลับก่อนนะเพคะ"

นางยอบตัวถวายความเคารพอย่างนอบน้อมมีมารยาท จากนั้นก็
 ก้าวเท้าออกเดินด้วยท่าที่สุภาพเรียบร้อย รีบพาตนเองไปให้พ้นหน้าเขา
 โดยเร็ว

เวลานี้ชุนไฉ่กำลังจำใจมละคร 'สลับทบาท' อีกฉากหนึ่งซึ่งกำลัง
 แสดงอยู่ในห้องส่วนตัวของคุณหนูในจวนอัครเสนาบดี

องค์ชายแก้วพระชันษายี่สิบกับคุณหนูแก้วแห่งสกุลฉนวนอายุสิบเจ็ด กำลังประสานสายตาวาววับใส่กันอยู่อย่างไม่มีใครยอมใคร คนทั้งสองต่าง เป็นบุตรในลำดับที่เก้าของครอบครัว จึงได้ชื่อว่าเป็นนายน้อยคู่แก้วแห่ง ราชสำนักด้าไหล เป็นบุคคลน่ายำเกรงที่ไม่ว่าใครพบเห็นเป็นต้องถอยห่าง

"ข้าเองก็สนใจ ในเมื่อมีคนจำเจ้าได้ ในฐานะคู่มั่นจะให้ข้าวางเฉย ทำไม่รู้ไม่ชี้ก็คงไม่ได้" องค์ชายหนุ่มผู้สง่างามขี้แจ่มไม่หยุดปาก

"ถึงกระนั้นก็เถอะ ท่านไม่เห็นจะต้องใช้คำพูดไม่น่าฟังเช่นนั้น หากว่า ข้าทำตัวไม่สมเป็นคุณหนูลูกผู้ดีบ้างละ ทำให้บิดาและพี่ชายต้องอับอาย ขายหน้าบ้างละ หนาข้ายังกล่าวหาว่าข้าขโมยเสื้อผ้าของพี่แปดอีกด้วย!" ฉนวนจิวเงินสีหน้าขุ่นมัว ท่าทางไม่สบอารมณ์ยิ่ง

"ข้าพูดผิดตรงไหน เอ้อ เออเออะ ข้ายอมรับ ข้าอาจจะใช้คำพูดหนัก เกินไป แต่อยู่ที่ท่ามกลางสายตาคู่คนมากมายเช่นนั้น ถ้ากระทั่งคู่มั่นข้า ยังไม่กล้าอบรมสั่งสอนก็ดูจะไร้เหตุผล เจ้าว่าใช่หรือไม่" สีหน้าของเขา เต็มไปด้วยความลำบากใจ

"ฉิเย่ไป อยู่ข้างนอกข้าให้เกียรติท่านในฐานะองค์ชายแก้ว ในฐานะบุรุษ แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าท่านจะรังแกข้าได้ตามใจชอบ!" นางถลิ่งตาใส่

ฉิเย่ไปได้แต่แอบร่ำร้องขอความเป็นธรรมให้กับตนเอง ที่แท้แล้ว ใครกันแน่ที่ถูกข่มเหงรังแก

"อีกเรื่องหนึ่ง ข้าฉนวนจิวเงินยังไม่ใช่ภรรยาของท่าน คุณหนูเยี่ยงข้า ยังไม่ได้ตัดสินใจว่าจะแต่งงานให้ท่านหรือไม่ อยามาตีขลุ้มทำตัวเป็นเจ้าข้าว่า เจ้าของข้า!"

ได้ยินนางกล่าวเช่นนั้น เขาก็เ้ม้มปากอย่างไม่เห็นด้วย

เรื่องนี้ไม่ได้ขึ้นอยู่กับนางเสียน้อย เพราะตั้งแต่สิบเจ็ดปีก่อน พระบิดาก็มีราชโองการให้นางเป็นชายาเอกของเขาแล้ว ทว่าเขายังไม่ยอมรับว่าน้ำมันลงบนกองเพลิงด้วยการขัดคอนางในเวลาอัน

"เราตกลงกันว่าอยู่ข้างนอกข้าจะให้เกียรติท่าน ท่านว่าอย่างไรข้าจะคล้อยตามทุกอย่าง แต่เวลาอยู่กันตามลำพัง ท่านจะต้องมีคำอธิบายให้ข้า คั้นความเป็นธรรมให้กับข้า!" ฉนวนจิวเงินหน้าตาบูดบึ้งไม่พอใจ

ความเป็นธรรม? สตรีที่มีคู่หมั้นหมายอยู่แล้วกลับเลียนแบบผู้อื่นทำตัวเป็นหนุ่มเจ้าสำราญ เทียวไปโยนเงินเอาอกเอาใจหญิงสาว เขาต่างหากที่อยากจะเรียกหาความเป็นธรรม!

ทว่ายามอยู่ต่อหน้านาง โดยเฉพาะยามเผชิญกับดวงตาที่กำลังลุกเป็นเปลวเพลิงเช่นนี้ เขาหรือจะกล้าเอ่ยคำพูดเหล่านั้นออกมา

"เรื่องนี้...พรุ่งนี้ข้าจะให้คนเอาเสื้อขนเตี่ยว* ที่เมื่อเดือนก่อนแคว้นหลิงหนานส่งมาเป็นของกำนัลมาให้เจ้า" เขาบอกอย่างเอาใจพลางนั่งลงข้างกายนาง คิวามีขอชาวผองนวลเนียนของนางมาลูบเบาๆ อย่างประจบ

นางกลับชักมือหนี ปรายหางตามองค้อน

ยังไม่พอใจอีกหรือ

"เมื่อไม่นานมานี้มีคนให้หมากรุกฝิ่งมุกเจ็ดสีเข้ามาชุดหนึ่ง..."

"ไม่เห็นอยากได้"

"เช่นนั้นข้าจะไปขออนุญาตท่านอัครเสนาบดีให้เจ้าไปพักที่ตำหนักของข้าสักหลายวัน อยู่ทีนั้นเจ้าอยากทำอะไรก็ได้ ข้าจะตามใจเจ้าทุกอย่าง"

"ไม่เห็นจะมีอะไรวิเศษ ข้าอยู่ในจวน ท่านพอกับพี่ชายต่างก็รักและ

* เตี่ยวเป็นสัตว์ในตระกูลเดียวกับตัวเออร์มินและมิงก์ ขนหนานุ่มใช้ทำเครื่องนุ่งห่มกันหนาว

ตามใจข้า ข้าอยากทำอะไรก็ได้ทุกอย่าง กระทั่งขโมยเสื้อผ้าของพี่แปด
มาใส่แล้วออกไปเที่ยวสาวข้างนอกยังทำได้เลย" นางกระแหนะกระแหนะ
ผู้หญิงคนนี้ช่างรับมืออยากเสียจริง!

"ครั้งนี้ไม่เหมือนกัน พี่ใหญ่บอกว่าเพิ่งกราบบังคมทูลขอพระราชทานุญาต
ไปสุสานบูรพกษัตริย์ที่เมืองหนานหลิงเพื่อทำพิธีบวงสรวงเช่นไหว้ อธิษฐาน
ขอพรให้เสด็จพ่อมีพระชนมายุยืนยาว และครั้งนี้พี่ใหญ่จะให้ข้าไปด้วย
ถ้าเจ้าไปอยู่ที่ตำหนักของข้า ข้าจะได้ถือโอกาสนี้พาเจ้าไปด้วย บิดาและ
พี่ชายทั้งหลายของเจ้าแม้จะรักและตามใจเจ้า แต่เรื่องจะให้เจ้าออกจาก
เมืองหลวงพวกเขาคงไม่กล้าตัดสินใจ แต่ถ้าเจ้าไปกับข้ายอมต่างกัน
พวกเขาไม่คัดค้านหรอก"

ไต้ยีนเช่นนี้ นัยนตาของฉวนจิวเงินเปล่งประกายแวววาวขึ้นมาทันที
"ท่านจะพาข้าไปหนานหลิงด้วยจริงหรือ"

ก่อนหน้านั้นไม่ได้คิด...

"จริงสิ" เขาเจตนาเผยยิ้มกว้างให้เห็นถึงความจริงใจ

หญิงสาวยินดีปรีดาเป็นอย่างยิ่ง กระโดดผลุงเข้าไปในอ้อมกอด
ของเขา เกลือกกลิ้งไบน้ำกับแผงอกของเขาด้วยความเบิกบานใจ

"ดียิ่งนัก! ข้าอยากไปเที่ยวหนานหลิงมานานแล้ว แต่ท่านพ่อกับพี่ ๆ
ไม่ยอมให้ข้าออกจากเมืองหลวงตามลำพัง พวกเขาต่างก็มีงานยุ่งรัดตัว
ไม่มีใครมีเวลาพาข้าไปเที่ยวเลย คราวนี้ได้ไปสมใจแล้ว ดียิ่งนัก ดียิ่งนัก!"

นางโอบกอดเขา ทั้งร้องทั้งเต้นอยู่ในอ้อมแขนของเขา

ฉิเย่ย์ไปรู้สึกว่ามันน่าจะทำเช่นนั้นมาตั้งนานแล้ว

"คราวนี้...เจ้าหายโกรธแล้วใช่ไหม" เขาถามเสียงอ่อน

ขุนไฉมองคูรักคู่แค้นที่เดี่ยวดีเดี่ยวร้ายคู่นี้แล้วก็ได้แต่ส่ายหน้าด้วยความอึดทนระอาใจ

อยู่ข้างนอกองค์ชายเก่าเป็นองค์ชายผู้สูงศักดิ์อยู่เหนือผู้คน แต่ใครเลยจะรู้ ยามอยู่ลับหลังผู้อื่น อยู่ต่อหน้าคุณหนูของนาง เขาจะกลายเป็นหนอนน้อยนำสงสารที่ได้แต่พยกหน้ารับคำ ทั้งไม่กล้าบันดาลโทษและไม่อาจวางมาดใหญ่โตเป็นองค์ชาย

เป็นเพราะนายท่านเห็นว่าองค์ชายเก่าคุมคุณหนูไม่อยู่ แม้จะสบายใจที่คู่มั่นของคุณหนูกลัวภรรยา แต่ก็อดห่วงไม่ได้ว่าบุตรเขยจะถูกผู้คนหัวเราะเยาะ ทำให้เสื่อมเสียเกียรติยศของราชินิกุล หากภายหน้าเรื่องนี้ทราบถึงพระกรรณจักรพรรดิ ก็จะต้องตำหนิว่าคุณหนูไม่รู้จักวางตัว เป็นเหตุให้เสื่อมเสียถึงพระองค์และอาจส่งผลให้ทรงไม่พอพระทัยในตัวคุณหนูได้ นายท่านจึงกำชับคุณหนูว่ายามอยู่นอกบ้านต้องเคารพและเชื่อฟังคู่มั่น ส่วนยามอยู่กันตามลำพังจะเป็นเช่นไรก็แล้วแต่พวกเขาสองคน

โชคดีที่นายน้อยทั้งสองซึ่งเป็นเพื่อนเล่นกันมาแต่เล็กแต่น้อยไม่ได้ทำให้นายท่านผิดหวัง ต่างผูกสมักรักใคร่กันเป็นอย่างดี ยามอยู่ในเมืองหลวงทั้งคู่แทบจะตามติดกันเป็นเงาตามตัว เป็นเจ้านายคู่เก่าที่ใครเห็นเป็นต้องกริ่งเกรง เพราะทุกครั้งที่สองคนนี้เข้าคู่กันมักจะมี 'เหตุเภทภัย' เกิดขึ้นทุกครั้งไป

เพราะเหตุนี้เอง คุณชายแปดจึงพูดอยู่เสมอว่าสองคนนี้เป็นคู่กึ่งทองใบหยกที่สวรรค์บรรจงสร้างขึ้นโดยแท้ จูบมัดจำเมื่อสิบเจ็ดปีก่อนขององค์ชายเก่าก็เรียกได้ว่าเป็นการชิงลงมือก่อนเพื่อความได้เปรียบ จึงตัวนางมาเป็นภรรยาของตนก่อน เรื่องอื่นค่อยว่ากันทีหลัง

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)